

VIČÍ KRÁLOVNA

knihy sedmá

sepsal Waughin Jarth

Z pera Inzolica, mudrce druhého století:

125 3.v.:

Přesné datum popravy císařovny Kintyry Septimy II. ve věži zámku Glenpoint není známo. Někteří se domnívají, že byla zabita krátce po svém uvěznění v roce 121, zatímco jiní trvají na tom, že byla pravděpodobně držena naživu jako rukojmí téměř do doby, kdy její strýc Ceforus, král z Gilane, v létě roku 125 dobyl zpět západní Vysokou skálu. Zaručená zpráva o Kintyřině smrti stmelila mnohé odpůrce VIČÍ KRÁLOVNE Potemě a jejího syna Uriela, který byl o čtyři roky předtím korunován císařem Urielem Septimem III. (korunovaci předcházelo obsazení nedostatečně bráněného Císařského Města).

Ceforus se se svojí armádou soustředil na válku ve Vysoké skále, zatímco jeho bratr Magnus, král Lilmothu, převedl své argoniánské jednotky přes loajální Morrowind do Skyrimu, aby zde bojoval proti Potemině domovské provincii. Plazí jednotky bojovaly dobře v letních měsících, ale na zimu se stáhly k jihu, aby se přeskupily a znovu zaútočily, až se oteplí. Válka tak vězela více než dva roky na mrtvém bodě.

V roce 125 také dala Magnova manželka Hellena život jejich prvnímu společnému dítěti. Chlapec dostal jméno Pelagius, na památku císaře, jenž byl otcem Magna, Cefora, posledního vládce Antiocha i obávané VIČÍ KRÁLOVNY z Haafingar.

127 3.v.:

Potema seděla na měkkém hedvábném polštáři ve vlahé trávě před svým stanem a sledovala bledé slunce, které právě vycházelo nad temnými lesy na druhé straně louky. Bylo mimořádně zářivé ráno, typické pro příchod léta ve Skyrimu. Všude kolem se ozývalo bzučení hmyzu a nebe se vlnilo tisíci poletujícími ptáky, již se míhali jeden přes druhého a vytvářeli na obloze prapodivné vzory. Příroda netuší, že do Falconstaru přichází válka, napadlo ji.

Výsosti, je tu vzkaz od armády v Hammerfellu, řekla jedna z jejích služebných a uvedla posla. Těžce oddechoval, byl zpocený a zablácený. Zjevně za sebou měl dlouhou a rychlou jízdu.

Má královno, řekl kurýr s očima sklopenýma k zemi. "Přináším vážné zprávy o tvém synovi, císaři. Na ichidagském venkově v Hammerfellu se setkal s armádou tvého bratra krále Cefora a utkal se s ní v bitvě. Byla bys na něj hrdá, protože bojoval chrabře, ale nakonec byla císařská armáda poražena a tvůj syn, náš císař, byl zajat. Král Ceforus ho veze do Gilane."

Potema zprávu vyslechla a zamračila se. "Ten nešikovný trouba," řekla nakonec.

Postavila se a rychlým krokem se vydala do tábora, kde se muži chápali zbraní a připravovali k bitvě. Vojáci už dlouho věděli, že jejich paní si na obřadnost nepotrpí a bude raději, když budou pracovat, než aby ji zdravili. Pán Vhokken ji předešel a teď probíral s velitelem bojových mágů poslední strategické záležitosti před bitvou.

Má královno, ozval se posel, který ji následoval. "Co budeš dělat?"

Hodlám vyhrát tuto bitvu proti Magnovi, přestože má ve zříceninách zámku Kogmenthist lepší postavení, řekla Potema. "A až se dozvím, co hodlá Ceforus s císařem udělat, chci na to patřičně odpovědět. Bude-li chtít zaplatit výkupné, zaplatím; bude-li žádat výměnu rukojmích, dostane ji. Teď si prosím dopřej očistu a odpočiň si, a snaž se vyhýbat bojům."

Tohle není ideální situace, řekl pán Vhokken, když Potema vstoupila do velitelského stanu. "Pokud na hrad zaútočíme od západu, naběhneme přímo pod palbu jejich mágů a lučištníků. Kdybychom šli z východu, půjdeme přes bažiny, a v takovém terénu si Argoniané vedou lépe než my. Mnohem lépe."

Co od severu a od jihu? Tam jsou jen kopce, že?

Velmi příkré kopce, Výsosti, prohlásil velitel. "Měli bychom tam postavit lučištníky, ale kdybychom tam přesunuli většinu našich sil, byli bychom příliš zranitelní."

Takže bažina, řekla Potema a pragmaticky dodala: "Pokud neustoupíme a nepočkáme si na ně, dokud nevylezou."

Jestli budeme čekat, Ceforus sem přivede svou armádu z Vysoké skály a my budeme mezi nimi v pasti, namítl lord Vhokken. "To rozhodně nechceme."

Promluví k vojsku, řekl velitel. "Pokusím se je připravit na útok přes močál."

Ne, řekla Potema. "Já k nim promluví."

Vojáci v plné zbroji se shromáždili uprostřed tábora. Byla to nesourodá směsice mužů i žen, Cyrodiilanů, nordů, Bretonců a dunmerů, nováčků i ostřílených veteránů, synů a dcer šlechticů, obchodníků, nevolníků, kněží, prostitutek, rolníků, učenců i dobrodruhů. Všichni pod vlajkou Rudého diamantu, symbolu císařské rodiny Tamrielu.

Mé děti, pravila Potema a její hlas zvonil v mlhavém ranním tichu. "Vybojovali jsme spolu mnoho bitev, v horách i na pláních, v lesích i v pouštích. Viděla jsem skvělé a hrdinské činy každého z vás, a mé srdce je plné pýchy. Viděla jsem také špinavý boj, vraždění zezadu, kruté a bezohledné barbarské činy, které mě těší stejně tak. Neboť vy všichni jste válečníky až do morku kostí."

Aby dodala svému projevu srdečnosti, přecházela Potema postupně od vojáka k vojákovi a každému pohlédla do očí: "Válku máte v krvi, v mozku, ve svalech, ve všem, jak myslíte a co děláte. Až tahle válka skončí, až porazíme nepřítele, který upírá trůn pravému císaři, Urielu Septimovi III., možná s válčením skončíte. Možná se rozhodnete vrátit k životu, jaký jste vedli před válkou, na své statky a do měst. Budete se užaslým sousedům chlubit jizvami a vyprávět příběhy o činech, které dnes vykonáte. Dnešního dne však nepochybujte a buďte válečníky. Buďte válkou."

Viděla, že její slova účinkují. Všude kolem ní se krvežíznivé oči soustředily na krvavou řež, jenž měla následovat, a ruce se chápaly zbraní. Pokračovala tak nahlas, jak jen dovedla. "Projdete bažinami, jako nezastavitelná síla z nejtemnější části Zapomnění, a servěte šupiny z těch plazích věcí v zámku Kogmenthist. Jste válečníci, ale nestačí, že budete bojovat, musíte zvítězit. Musíte zvítězit!"

Vojáci zařvali v odpověď, plašice ptáky na stromech v celém táboře.

Z výhodného postavení na jižních pahorcích měli Potema a pán Vhokken dokonalý výhled na průběh bitvy. Případalo jim, že sledují dva roje hmyzu dvou barev, postupující tam a zpět kolem hromádky kamení, což byly zříceniny hradu. Čas od času se nad bitevním polem mihl zášleh plamene či oblak kyseliny od některého z mágů, ale hodina za hodinou ubíhaly a bitevní vřava stále připomínala ze všeho nejvíce chaos.

Blíží se jezdec, přerušil mlčení pán Vhokken.

Mladá redgardská žena nosila erb Gilane, držela však bílou vlajku. Potema jí dovolila přistoupit blíž. Stejně jako posel ráno byla i jezdčyně cestou velmi znavena.

Výsosti, řekla bez dechu, "posílají mě od tvého bratra, krále Cefora, s naléhavou zprávou. Tvůj syn Uriel byl zajat na bitevním poli v Ichidagu a odtud měl být převezen do Gilane."

To vím, řekla Potema s opovržením. "Mám vlastní posly. Můžeš svému pánovi říci, že až vyhraji tuto bitvu, zaplatím jakékoli výkupné nebo vyměním..."

Výsosti, karavanu tvého syna napadl rozlícený dav dříve, než se dostala do Gilane, vyhrkla jezdčyně rychle, "Tvůj syn je mrtvý. Upálili jej i s jeho kočárem. Je mrtvý."

Potema se od mladé ženy odvrátila a zahleděla se dolů na bitvu. Její vojáci vítězili. Magnova armáda byla na ústupu.

To není všechno, Výsosti, sdělila jí jezdčyně. "Král Ceforus bude prohlášen císařem."

Potema na ženu nepohlédla. Její armáda oslavovala vítězství.